

[Knud Østergaard.]

skab og får 6.000 kr. om året for det.“

B. T. har konstateret påstanden om, at kontorchefen er tilsynsførende. Den er korrekt.

Bygmesteren fortsætter:

„Jeg sagde så, at jeg derefter kun ville forhandle med hans foresatte. Det gjorde jeg, indtil jeg fik at vide, at denne oppebar 10.000 kr. i sin egenskab af tilsynsførende i et andet socialt boligforetagende.“

Mit spørgsmål til den højtærede minister er affødt af den her citerede udtalelse.

Jeg beder imidlertid den højtærede minister forstå, at der med mit spørgsmål ikke er skygge af anklage mod ministeriets embedsmænd for magtmisbrug eller for i afgørelserne at tage en stilling, som har relation til betalt virksomhed uden for ministeriet. Den danske embedsstand — også boligministeriets — er etisk og moralsk af særdeles høj karakter. Det, jeg beklager, er, at der eksisterer forhold som de her omtalte, som ved deres fremstilling i dagspressen kan nedsætte centralmagtens omdømme hos den danske offentlighed. Det er hverken folketing, regering eller embedsmænd tjent med.

Jeg beder derfor den højtærede minister give underretning om, hvor mange embedsmænd der modtager honorar som tilsynsførende for de sociale boligselskaber, og hvor meget det samlede beløb drejer sig om.

Boligministeren (Kaj Andresen): Må jeg indledningsvis sige, at jeg glæder mig over det ærede medlems udtalelser om embedsmændene og hans opfattelse af dem. Jeg deler helt denne opfattelse.

Som baggrund for besvarelsen af spørgsmålet mener jeg det vil være rigtigt at give en orientering om ordningen med tilsynsførende ved det sociale byggeri.

Denne ordning blev i sin nuværende skikkelse gennemført ved byggestøtteleven af 1946, der indeholder hjemmel til, at boligministeren ved sociale boligforetagen-

der kan beskikke tilsynsførende, der på det offentlige vegne kontrollerer foretagendernes forhold. Det er også i selve loven foreskrevet, at vederlag til de tilsynsførende betales af foretagendet. Ved ministeriets beskikkelse af tilsynsførende har man bl. a. lagt vægt på, at de pågældende i kraft af deres stilling har den fornødne indsigt og autoritet i administrative forhold. De tilsynsførende i hovedstadsområdet er tjenestemænd i centraladministrationen, herunder navnlig boligministeriet, medens de tilsynsførende ude i landet er udpeget blandt amtmænd, dommere, politimestre, amtsforvaltere eller disses fuldmægtige.

Efter en forespørgelsesdebat i folketinget den 16. april 1959 om forskellige forhold inden for det statsstøttede byggeri nedsattes i sommeren 1959 et udvalg, der også skulle beskæftige sig med de tilsynsførendes forhold. Udvalget havde departementschef Hugo Engmann som formand, og byggeriets partier og de kommunale organisationer var repræsenteret deri.

I udvalgets betænkning om administrationsudgifter i statstøttet boligbyggeri, der blev afgivet i februar 1962, udtales det, at det offentlige tilsyn med de sociale boligforetagender er rimeligt begrundet. Udvalget fandt det hensigtsmæssigt, at ministeriet har udpeget de tilsynsførende blandt stats-tjenestemænd med fornøden juridisk, økonomisk og administrativ uddannelse, ligesom udvalget efter nøjere at have gennemgået hele spørgsmålet ikke fandt grundlag for at kritisere, at også boligministeriets tjenestemænd varetager hverv som tilsynsførende.

Udvalget pegede i denne forbindelse bl. a. på, at der inden for andre områder af statsadministrationen praktiseres ordninger af lignende art.

Vedrørende vederlagene til de tilsynsførende fremsatte udvalget kritik af den tidligere ordning, hvorefter vederlagene blev udbetalt direkte fra det enkelte foretagende til de tilsynsførende. Udvalget foreslog derfor i stedet en ordning, hvorefter de sociale boligforetagender indbetaler en